

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 624/2022
06.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Милене Рашић, Дубравке Дамјановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтевима за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 670/22 од 20.07.2022. године и браниоца окривљеног АА, адвоката Љубомира Апро, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 92/20 од 22.11.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 164/22 од 06.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.09.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 670/22 од 20.07.2022. године и браниоца окривљеног АА, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 92/20 од 22.11.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 164/22 од 06.04.2022. године и то захтев Републичког јавног тужиоца у целисти, а захтев браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 4) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 92/20 од 22.11.2021. године, окривљени АА, ББ и ВВ, оглашени су кривим и то: окривљени АА, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци а окривљени ББ и ВВ, због по једног кривичног дела давање мита из члана 368. став 2. КЗ, за која су им изречене условне осуде, тако што су утврђене казне затвора у трајању од по осам месеци и истовремено одређено да се ове казне неће извршити уколико окривљени у року од три године по правноснажности пресуде не учине ново кривично дело. На основу члана 367. став 7. и члана 91. и 92. КЗ од окривљеног АА су одузети примљени поклони и имовинска корист у износу од 50 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС, па је окривљени обавезан да исте уплати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде у корист буџета РС, под претњом

принудног извршења. На основу члана 264. став 3. и став 4. ЗКП, окривљени су ослобођени накнаде судског паушала, док других трошкова кривичног поступка није било.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости су поднели:

- Републички јавни тужилац - Ктз 670/22 од 20.07.2022. године, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање; и

- бранилац окривљеног АА, адвокат Љубомир Апро, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1), члана 438. став 1. тачка 4) и члана 439. тачка 1-3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело или да исте укине и предмет врати надлежном суду на поновни поступак, затим да бранилац, сходно члану 488. став 2. ЗКП, буде обавештен о седници већа Врховног касационог суда као и да се на основу члана 488. став 3. ЗКП, одложи односно прекине извршења побијане правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу и браниоцима окривљених, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, Републички јавни тужилац и бранилац окривљеног АА у захтевима за заштиту законитости истичу да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати и то на Наредби Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције Кпп Пов – По4 90/2018 од 04.09.2018. године којом је одређено спровођење посебне доказне радње трајно праћење и снимање према осумњиченом ГГ као и на видео материјалу прикупљеном применом ове посебне доказне радње, а без којих доказа, који су сходно одредбама члана 16. став 1. и члана 84. став 2. ЗКП, морали бити издвојени из списка предмета, не би била донета осуђујућа пресуда. Према ставу Републичког јавног тужиоца и одбране, цитирана наредба је незаконита јер не садржи разлоге који би оправдали постојње основа сумње да је осумњичени ГГ извршио или припрема извршење неког од кривичних дела из члана 162. ЗКП, нити су дати аргументовани и довољни разлози који оправдавају неопходност примене посебне доказне радње, односно које су то околности које указују да се на други начин кривично дело не би могло открити или доказати или да је њихово прикупљање знатно отежано, при чему у наредби није опредељено ни то да ли се тајном праћењу и снимању приступа јер постоје основи сумње да је кривично дело извршено или због тога што се припрема кривично дело за

чије доказивање и откривање могу бити коришћене посебне доказне радње. Поред изложеног, према наводима захтева Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, цитирана наредба не садржи ни законски назив кривичног дела за које постоје основи сумње да је извршено или се припрема, а што је њен законски елемент, услед којих недостатака је иста супротна одредби члана 172. у вези члана 161. став 1. и 2. ЗКП, те да су самим тим незаконити и докази проистекли на основу примене посебне доказне радње. У прилог изложеним закључцима Републички јавни тужилац и бранилац се у захтевима позивају на праксу Европског суда за људска права која указује на то да се изостанком разлога у погледу основа сумње и начела нужности и пропорционалности нарушава право појединца на приватни или породични живот и личну преписку – пресуда Европског суда за људска права Роман Захаров против Русије (представка бр.47143/06), Квасница против Словачке (представка бр.72094/01) и Узун против Немачке (представка бр.35623/05).

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Садржина наредбе о одређивању посебне доказне радње тајно праћење и снимање, прописана је у ставу 2. члана 172. ЗКП, тако да је у наредби неопходно означити податке о осумњиченом, законски назив кривичног дела, разлоге на којима се заснива сумња, означање просторија, места или превозног средства, овлашћење за улазак и постављање техничких уређаја за снимање, начин спровођења и обим и трајање посебне доказне радње.

Из списка предмета произлази да је посебна доказна радња тајно праћење и снимање предузета према осумњиченом ГГ на основу наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције (ПОСК) Кпп Пов - По4 90/2018 од 04.09.2018. године, донете на основу образложеног предлога Вишег јавног тужиоца у Новом Саду ПОСК Стр Пов КО 113/18 од 04.09.2018. године, који предлог садржи податке о осумњиченом, законску нумерацију кривичних дела, означање просторија, разлоге на којима се заснива сумња да је осумњичени ГГ извршио и припрема извршење кривичних дела обухваћених чланом 162. ЗКП – образложена оперативна сазнања полиције уз назначење циља предузимања посебне доказне радње, односно указивање на основе из члана 172. став 1. тачка 1) и 2) ЗКП.

По налажењу овог суда, наведена наредба судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду ПОСК донета је у свему у складу са одредбом члана 172. ЗКП, при чему из исте произлази да је довољно образложена и да садржи све елементе прописане одредбом члана 172. став 2. ЗКП, а из наредбе се јасно види из којих чињеница и околности – оперативна сазнања Сектора унутрашње контроле МУП-а РС, судија за претходни поступак изводи закључак да у тој фази поступка постоје основи сумње да осумњичени ГГ са више НН лица, цивила и полицијских и царинских службеника на ГП Хоргош, извршио и да припрема извршење кривичних дела за која се ова мера може одредити те да је њено предузимање неопходно ради обезбеђења доказа за кривично гоњење чије би прикупљање на други начин било знатно отежано.

Следствено наведеном, предметна наредба судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду ПОСК представља законит доказ као и докази проистекли из њене примене на којима се пресуда могла заснивати, а изостанак довољних разлога суда за одређивање наведене посебне доказне радње, по налажењу овога суда, представља сопствену оцену подносилаца захтева.

По налажењу овога суда, кривична дела за која постоје основи сумње да су извршена или се припрема њихово извршење у наредби су опредељена законском нумерацијом, те стога околност што у наредби није наведен њихов законски назив, насупрот наводима захтева Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, исту не чини незаконитим доказом који није могао бити коришћен у кривичном поступку.

Поред изнетог бранилац окривљеног као разлог за незаконитост материјала прикупљеног применом посебне доказне радње тајно праћење и снимање истиче и чињеницу да је у конкретном случају протекао рок од шест месеци од окончања посебне доказне радње прописан одредбом члана 163. став 1. ЗКП, у ком року је надлежни јавни тужилац требало да покрене кривични поступак, имајући у виду да је тајно праћење и снимање окончано дана 06.12.2018. године, а да је овај кривични поступак почео дана 23.07.2021. године доношењем наредбе о спровођењу истраге.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 163. став 1. ЗКП, прописано је да ако јавни тужилац не покрене кривични поступак у року од шест месеци од дана када се упознао са материјалом прикупљеним коришћењем посебних доказних радњи или ако изјави да га неће користити у поступку, односно да против осумњиченог неће захтевати вођење поступка, судија за претходни поступак ће донети решење о уништењу прикупљеног материјала. Ставом 3. истог члана, прописано је да, ако је при предузимању посебних доказних радњи поступљено супротно одредбама Законика или наредби органа поступка, на прикупљеним подацима се не може заснивати судска одлука, а са прикупљеним материјалом се поступа у складу са чланом 84. став 3. Законика.

Дакле, према цитираној законској одредби рок од шест месеци из става 1. члана 163. ЗКП, почиње тећи од дана када се јавни тужилац упознао са материјалом прикупљеним на основу спроведених посебних доказних радњи (што је могао учинити тек по достављању наведеног материјала), а не од дана када је трајање посебне доказне радње окончано, како се то указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног. Сходно изнетом, како из списка предмета произлази да је видео запис настао применом посебне доказне радње тајно праћење и снимање Вишем јавном тужиоцу у Новом Саду ПОСК достављен дана 24.04.2019. године, уз извештај МУП РС Сектора унутрашње контроле, а да је Виши јавни тужилац у Новом Саду ПОСК наредбу о спровођењу истраге донео дана 23.07.2019. године, на који начин је покренуо кривични поступак, то произлази да је јавни тужилац покренуо кривични поступак у оквиру рока од шест месеци од дана када му је достављен, а када је и упознат са материјалом прикупљеним коришћењем посебне доказне радње тајно праћење и снимање по наредби судије за претходни поступак Вишег суда у Новом

Саду Кпп По4 90/2018 од 04.09.2018. године, те да су самим тим неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима указује на повреду закона из члана 163. ЗКП.

Следствено изнетом, видео записи који су настали као резултат законито спроведене посебне доказне радње тајно праћење и снимање у смислу члана 171. и 172. ЗКП, представљају законите доказе на којима се пресуда могла заснивати, због чега се супротни наводи захтева Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног оцењују као неосновани.

Надаље, одбрана у захтеву за заштиту законитост указује и на то да је првостепени суд екстезивним тумачењем одредбе члана 164. ЗКП, која се односи на случајни налаз, погрешно закључио да се материјал прибављен по наредби која се односила на осумњиченог ГГ, могао користити као случајни налаз у кривичном поступку вођеном против окривљеног АА. Према наводима захтева у цитираној наредби судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду од ПОСК од 04.09.2018. године, наведено је да се посебна доказна радња тајно праћење и снимање одређује према осумњиченом ГГ, ради откривања контаката и комуникација осумњиченог у службеним просторијама УГП СГП Хоргош, уз описани начин инсталирања техничких уређаја за тајни звучни и оптички надзор у кабинама, које користи осумњичени, па како осумњичени ГГ у критичном периоду – дана 12.09.2018. године и дана 13.09.2018. године, када је окривљени АА извршио предметно кривично дело, није радио, односно није био присутан у наведеним просторијама, то је полиција без овлашћења вршила тајни надзор и у том периоду, што видео материјал прибављен путем ове посебне доказне радње такође чини незаконитим доказом, у вези којих навода се одбрана позива на пресуду овог суда Кзз 1379/2021 од 19.01.2022. године.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 164. ЗКП, прописано је да ако је предузимањем посебних доказних радњи прикупљен материјал о кривичном делу или учиниоцу који није био обухваћен одлуком о одређивању посебних доказних радњи, такав материјал се у поступку може користити ако се односи на кривично дело из члана 162. ЗКП.

Посебна доказна радња тајно праћење и снимање одређена је према осумњиченом ГГ, на основу наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду ПОСК од 04.09.2018. године, тако што би се у службеним просторијама УГП СГП Хоргош, на граничном прелазу Хоргош инсталирала посебна опрема за тајни звучни и оптички надзор у просторијама улазних терминала означених кроз систем видео надзора као Хоргош-путнички улаз, кабина за евидентирање путничког улаза 4 и Хоргош-путнички улаз, кабина за евидентирање путничког улаза 3, које користи осумњичени.

Дакле, у наведеној наредби о тајном праћењу и снимању донетој у односу на осумњиченог ГГ, наведено је да ће се ова посебна доказна радња извршити на начин ближе описан у наредби у означеним службеним просторијама, које користи

осумњичени, али не и то да се тајно праћење и снимање може спроводити само онда када је у њима присутан осумњичени ГГ, па самим тим није било сметњи да се материјал прикупљен предузимањем посебне доказне радње користи као законит доказ и у поступку против других лица која нису била обухваћена одлуком о одређивању посебне доказне радње.

Како су службене просторије наведене у предметној наредби поред осумњиченог ГГ, на кога се наредба о трајном праћењу и снимању односила, користили и други полицијски службеници а међу њима и окривљени АА, то се материјал прикупљен у односу на овог окривљеног има сматрати случајним налазом у смислу члана 164. ЗКП, који није у супротности са наредбом суда, нити са одредбама ЗКП. Следствено изнетом, материјал прикупљен применом посебне доказне радње тајно праћење и снимање према осумњиченом ГГ могао је бити коришћен као законит доказ у односу на окривљеног АА, који није био обухваћен наредбом, због чега се супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењују као неосновани.

При томе, по оцени Врховног касационог суда, није од значаја то што је у пресуди овог суда Кзз 1379/2021 од 19.01.2022. године, на коју се указује захтевом одбране, изражен став да се материјал прикупљен предузимањем посебне доказне радње тајно праћење и снимање није могао користити и у поступку против других лица, као законит доказ, имајући у виду да се у конкретном случају не ради о истој чињеничној и правној ситуацији. Наиме, у означеној пресуди овога суда, заузет је став да је правилан закључак нижестепених судова да се докази прибављени по основу посебне доказне радње не могу сматрати случајним налазом у односу на окривљене на које се наредба није односила у ситуацији када је у наредби изричито наведено да се посебна доказна радња тајно праћење и снимање спроводи искључиво када су у возилу у коме је постављен уређај за снимање, присутни они осумњичени према којима је одређено спровођење наведене посебне доказне радње, што у конкретном случају није у питању.

Надаље, бранилац указује да је суд одлучне чињенице утврђивао и на основу исказа окривљених ДД и ЂЂ датих пред Вишим јавним тужиоцем у Новом Саду ПОСК и пресуда Вишег суда у Новом Саду, ПОСК Спк По1 117/19 од 19.11.2019. године и Спк По4 39/20 од 24.06.2020. године, којима су ови окривљени, на основу закључених споразума о признању кривичних дела оглашени кривим због извршења по једног кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ.

Из списка предмета произлази да је првостепени суд наведене пресуде извео као доказ на главном претресу, те су исти били предмет оцене првостепеног суда али само у погледу формалних услова везаних за те пресуде.

По налажењу Врховног касационог суда на основу наведених пресуда и одбране окривљених датих пред Вишим јавним тужиоцем у Новом Саду ПОСК поводом закључених споразума о признању кривичних дела, које бранилац сматра незаконитим доказима, нису утврђиване чињенице везане за постојање кривичног дела због којег је окривљени АА оглашен кривим, већ су ове чињенице утврђене на основу претходних

исказа саоптужених ДД и ЂЂ, датих пред јавним тужиоцем пре него што су покренули поступак за закључење споразума о признању кривичног дела.

Имајући у виду све изложено, Врховни касациони суд је, наводе Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оценио као неосноване.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да су судије Апелационог суда у Новом Саду Сњежана Лековић и Саво Ђурђић, учествовале у раду другостепеног већа које је донело побијану другостепену пресуду а да су претходно учествовале и у доношењу решења Кж2 1542/21 од 26.10.2021. године. У вези са тим одбрана у захтеву указује да је наведеним решењем Апелационог суда у Новом Саду уважавањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду ПОСК укинута решење Вишег суда у Новом Саду – Посебно одељење од 30.09.2021. године којим је одређено да се из списка предмета издвајају докази прибављени спровођењем посебне доказне радње тајно праћење и снимање према осумњиченом ГГ по наредби Вишег суда у Новом Саду ПОСК од 04.09.2018. године, а другостепени суд је у образложењу побијане пресуде потврдио свој став заузет у наведеном решењу по питању законитости спорне наредбе, чиме је према ставу браниоца доведена у сумњу непристрасност ових судија приликом доношења мериторне одлуке у истом поступку.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ова повреда закона постоји ако је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети. Одредбом члана 37. став 1. прописани су разлози за обавезно изузеће судије који не обухватају наведену процесну улогу судије као разлог за његово обавезно изузеће. Међутим, у појединим ситуацијама, услед вишеструких процесних улога судије може се појавити сумња да је нарушена претпоставка непристрасности судије која је таквог квалитета да захтева његово изузеће од судијске дужности приликом доношења одлуке (пресуде) о кривици окривљеног за извршено кривично дело, што значи да постојање наведене повреде закона у сваком конкретном случају представља фактичко питање.

По налажењу овога суда, супротно наводима захтева браниоца окривљеног, не може се сматрати да сама чињеница што је судија у кривичном поступку доносио одлуке и пре суђења у поједином предмету, укључујући и одлуке везане за издвајање доказа из списка предмета, нужно нарушава претпоставку непристрасности тог судије и приликом мериторног одлучивања о кривици истог окривљеног, што произлази и из праксе Европског суда за људска права и Уставног суда Србије. Оно што је у таквом случају важно јесу опсег и природа тих одлука, јер по правилу учествовање судије у доношењу одлуке о издвајању доказа у истом предмету не представља разлог за његово изузеће приликом одлучивања о кривици у односу на истог окривљеног, већ постојање „предубеђења“ као разлога за његово изузеће, зависи од тога да ли је приликом ранијег

одлучивања судија заузео јасан став о кривици или није, што је предмет оцене у сваком конкретном случају.

Полазећи од наведеног, Врховни касациони суд налази да сама чињеница да су судије Сњежана Лековић и Саво Ђурђић, које су учествовале у одлучивању по редовном правном леку поднетом против пресуде којом је окривљени оглашен кривим и осуђен, у ранијој фази поступка једном учествовале у доношењу одлуке о жалби изјављеној против решења о издвајању доказа из списка предмета, у ком одлучивању се нису упуштале у оцену довољности доказа нити су се бавиле питањем кривице окривљеног, већ само законитошћу спорног доказа, не доводи у питање претпоставку непристрасности ових судија код мериторног одлучивања, конкретно код доношења побијане другостепене пресуде, због чега, по оцени овог суда, побијаном правноснажном пресудом није учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, како се то неосновано истиче захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује и на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да је Апелациони суд у Новом Саду на петој страни образложења пресуде навео да би и без доказа прибављених применом наредбе за тајно снимање и праћење ГГ Кпп Пов По4 90/2018, који су коришћени као „случајни налаз“ у поступку против окривљеног АА, била донета иста пресуда, при чему претходно на истој страни образложења пресуде, каже, да је као законит доказ наведена наредба придружена списима у поступку против АА, тако да није јасно да ли жалбени суд сматра да је доказни материјал прибављен на основу наведене наредбе био законит у поступку који се водио против АА или је становишта да се ради о незаконитом доказу, без кога би била донета истоветна пресуда. По оцени овога суда, овако дати разлози Апелационог суда у Новом Саду не доводе до контрадикторности образложења другостепене пресуде, пошто се из преосталог дела образложења јасно закључује да је суд заузео став да се ради о законитом доказу по принципу „случајног налаза“, тако да цитирана језичка непрецизност у образложењу исто не чини контрадикторним.

Стога су оцењени као неосновани наводи захтева за заштиту законитости РЈТ да је другостепена пресуда донета уз учињену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац, затим, наводи то да је првостепени суд окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, што је, према ставу одбране, престога кривична санкција, указујући да су чињенице што је окривљени полицијски службеник и број предузетих кривично-правних радњи погрешно цењене као отежавајуће околности на страни окривљеног.

По оцени овога суда, бранилац истиче да суд није правилно одмерио казну с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, чиме указује на неправилну одлуку о кривичној санкцији односно на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.**